

VII.

Nóclěh ha přebywanje wo khěži
wuhlerjowej.

Zbožomně wščitčě dale dónďzechu. Kóz-
latko poskakowasche do přědka ha pozasta wo-
fowo pozběhñeneje stawó na zelenej wutččě,
hdžej za scžinu wósofichlwólschow pžez kulwate
wokněžlo mawoje khěžki swětmo napžecžimo
swěcžesche. Silžitžka prawesche zo ii němóžno
jo swaboscze dla krotělku dale hiež, tohodla
bó wobžankñene wobódleri lěsnoho twarěntžka,
wo hospodu ha zakitaño profěcž.

„Nějo to snadž, — zapotžja tu rozhladne
Radžim — něfajka rubežna khowanka?“

„Něwěru — džesche tu duchomné — —
tohlej pžitulne stwořentžko hižno swědczi, zo jo
wot dobrěch ludži wothladane, dokelž samón
škót waschño swojich wothladari na sebi nosě,
ha ze swojim zadžerženom dopokazuje kať so
ž nim zahadžja. Mam za to, zo dobri ha
pěfni ludžo su, kiž škót nēcžwiluja, hale děre
ha luže ž nim wobkhadžaja, tohodla žpodžimna
žkrudnosčž kózlatka! ha tať nadžiju so, zo tež
nam nitžo žwoho nětžina.“

Bez tēm dónďzechu k khěžčě. Radžim wob-
hladne so k woknu pžibliži, zo bó žhonim fajččě